

POSTANOWIENIE

Dnia 16 czerwca 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Jan Górowski

SSA Jan Futro

w sprawie z wniosku Miasta W.

przy uczestnictwie Skarbu Państwa reprezentowanego przez Prezydenta W., M. M., B. P., A. G., K. B., K. B. i M. S.

o stwierdzenie nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 czerwca 2010 r.,

zażalenia uczestniczki postępowania M. M.

na postanowienie Sądu Okręgowego w W. z dnia 23 listopada 2009 r., sygn. akt IV Ca (...),

uchyla zaskarżone postanowienie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 23 listopada 2009 r. Sąd Okręgowy w W. odrzucił na podstawie art. 373 k.p.c. apelację uczestniczki postępowania M. M. jako wniesioną przez osobę nieuprawnioną. Sąd Okręgowy podkreślił, że apelacja została wniesiona przez radcę prawnego, który nie wykazał, że był umocowany do złożenia w imieniu uczestniczki postępowania wniosku o sporządzenie uzasadnienia postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 7 kwietnia 2009 r. oraz do wniesienia w jej imieniu apelacji dnia 6 maja 2009 r. Pełnomocnictwo zostało złożone dnia 10 lipca 2009 r., jednak Sąd

Okręgowy zarządzeniem z dnia 19 listopada 2009 r. wezwał radcę prawnego do wykazania umocowania w rozważanym zakresie. Radca prawny złożył pełnomocnictwo z dnia 9 listopada 2009 r. do reprezentowania M. M.

W zażaleniu na postanowienie Sądu Okręgowego radca prawny zaskarżył to postanowienie w całości, zarzucając naruszenie art. 370 w związku z art. 97 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c. Skarżący podniósł, że w niniejszej sprawie pełnomocnictwo zostało złożone prawidłowo. Stwierdził, że, mimo złożenia pełnomocnictwa z datą późniejszą niż złożenie apelacji, należy uznać, zgodnie z art. 97 § 2 k.p.c., iż przez udzielenie takiego pełnomocnictwa strona zatwierdziła czynność dokonaną przez rzekomego pełnomocnika. Powołał się przy tym na orzecznictwo Sądu Najwyższego, mianowicie uchwałę z dnia 20 grudnia 1968 r., III CZP 93/68 (OSNCP 1969, nr 7-8, poz. 129), wyrok z dnia 13 marca 1991 r., I CR 484/90 (OSNCP 1992, nr 7-8, poz. 138), uchwałę z dnia 18 września 1992 r., III CZP 112/92 (OSNC 1993, nr 5, poz. 75) postanowienie z dnia 29 września 1998 r., II CKN 529/98 (niepubl.), wyrok z dnia 10 sierpnia 2000 r., IV CKN 1137/00 (niepubl.), wyrok z dnia 3 sierpnia 2000 r., II UKN 666/99 (OSNAP 2002, nr 4, poz. 95) i postanowienie z dnia 28 sierpnia 2008 r., III CZP 22/08 (niepubl.).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy stwierdził w punkcie drugim sentencji uchwały składu siedmiu sędziów z dnia 23 stycznia 2009 r., III CZP 118/08 (OSNC 2009, nr 6, poz. 76), że „Brak formalny pisma procesowego w postaci nienależytego umocowania pełnomocnika może być usunięty potwierdzeniem strony dokonanych przez niego czynności. W tym celu sąd powinien wyznaczyć stronie odpowiedni termin.”. W uzasadnieniu wyjaśnił, iż stwierdziwszy, że pełnomocnik strony jest nienależycie umocowany, sąd powinien wezwać stronę do potwierdzenia czynności procesowych dokonanych przez niego, wyznaczając jej termin, a w razie jego bezskutecznego upływu, ocenić brak umocowania pełnomocnika stosownie do przepisów kodeksu postępowania cywilnego. Pogląd taki Sąd Najwyższy uznał za ugruntowany w doktrynie i orzecznictwie (m. in. orzeczenia z dnia 17 grudnia 1946 r., C III 804/46 i z dnia 20 grudnia 1968 r., III CZP 93/68).

W niniejszej sprawie sądy obu instancji nie powinny wzywać pełnomocnika do uzupełnienia braku formalnego, lecz, stosownie do art. 97 § 2 k.p.c., wezwać uczestniczkę postępowania do zatwierdzenia dokonanej w jej imieniu czynności.

Z przedstawionych powodów orzeczono jak w sentencji (art. 398¹⁵ § 1 w związku z art. 394¹ § 2 i 3 k.p.c.).